

Литературно ЗЕМЕДЕЛСКО ЗНАМЕ

СЪЮЗ НА ПИСАТЕЛИТЕ
ЗЕМЕДЕЛЦИ В БЪЛГАРИЯ

Последният ден на годината

Отново е
последният
ден на годината.
Отново -
ден
за забравени желания
и равностетка.
Ден за отчаяние;
за нова сметка;
за обещания;
за забранени начинания

Отново е
ден за начало и край.
за криви надежди;
за наранени души;
за възторг
и за вой;
за бой
и отбой;
за строени
в редици мечти.

Г. Цанева

Отново се питаме какво остана след нас, какво направихме, за да оставим нещо след себе си?

Тази година, както никога друга в последното десетилетие, бе решаваща, водоразделна за обществото ни. Тази година отново постави въпроса за бъдещето на България, за развитието, за приоритетите и ориентацията, за избора и морала...

След десетилетно мълчание, хипноза, кома, обществото се пробуди. Или поне се опита да се събуди.

Протести през февруари - високи сметки за живот, бедност, самозапалване...

Властта дезертира.

Опита се да дърпа конците, да замита следите, скрита зад полата на президента си и служебното му правителство.

Последваха избори.

Последва девалвация на демокрацията...

През последните 24 години, нито една партия, нито един партиен ВОЖД, загубил изборите, не си позволи да се скрие. Тази година след изборите се скри партията, спечелила най-много гласове, но все пак недостатъчно, за да вземе отново властта.

Тази година десницата в България ("българските консерватори"), показа, че не е способна да бъде в опозиция, че може да съществува само във властта, т.е. показа, че ѝ е нужен член 1 от Конституцията на Живков, онзи член 1, който преди 24 години свали Петър Младенов и постави началото на тъй много ненавиждания преход.

Ненавиждан от всички днес - от онези, които трябваше да се лишат от част от властта си... и от нас, които все пак успяхме да тласнем страната по пътя на демокрацията.

Днес демокрацията девалвира.

Под натиска на протести и медии, на пропаднали политики.

Днес искаме оставака, но не знаем какво да поискаме след това.

Днес искаме смяна на системата - на коя? На парламентарната демокрация?

Днес искаме нова Конституция... Но не сме чели действащата и се гордеем с това.

Днес искаме нов морал в политиката... Но моралът е един и е един за всички и е морално да го искаме от всеки.

Днес протестиращите мълчат за морала на президента.

Днес протестиращите искат оставката на правителството, но не са пред Министерския съвет, нито пред което и да било министерство. Те са пред Парламента - символът на демокрацията и развяват знамена с юмруци. С юмруци ли ще защитаваме ценностите си?

Годината си отива с много въпроси, без отговори.

Тишина.

Зад всички тъпани и кръсъци, зад всички свирки и освиркване, зад всички медийни блясъци, се чува само МЪЛЧАНИЕТО на едно поколение, което няма идея за утре, няма идея за днес...

Годината си отива. Какво направихме НИЕ, за да потърсим отговорите?

ЛЗЗ

Весела Коледа! Честита Нова 2014 Година!

БЗНС и Денят на народните будители

Стоян Омарчевски (24.12.1885-10.03.1941) е роден в Нова Загора. Завършва гимназия в Стара Загора. Учителства в Белоградчик и Видин. Член е на БЗНС от 1905 г. Сътрудничи на в-к Земеделско Знаме от 1909 г. През 1908 г. става член на първата студентска земеделска група заедно със Спас Дупаринов, Петър Янев и Александър Оббов. Завършва философия в СУ през 1912 г. и право през 1917 г. Избран е за депутат от Видин и Враца в XVI ОНС - 1913 г., в XVII ОНС - 1914 г., XVIII ОНС - 1919 г., в XIX ОНС - 1920 г. и в XX ОНС - април 1923 г.

В периода от 1920 до 1923 г. е министър на Народното просвещение в правителството на Александър Стамболийски. Той поема министерството от Цанко Церковски. По време на мандата си въвежда задължителното основно образование, строи нови училища, предимно в селата и малките градове, като техният брой за две години нараства от 561 на 1676. Разделя средното образование на два курса - долен общообразователен със срок три години (реални училища) и горен, двугодишен с насоченост към общо или специално образование и освобождава от данъци детската литература. Негов е и законопроектът за поставяне на бюстове на заслужили българи в централната алея на Борисовата градина. Открива два нови факултета към СУ - Ветеринарен и Богословски. Към Медицинския факултет са създадени два нови отдела - зъболекарство и аптекарство. Открита е и катедра Приложна химия, както и Български археологически институт. През 1921 г. е създадено Висшето търговско училище във Варна. Заслуга на Омарчевски е приемането на закони за депозиране на печатни произведения в народните библиотеки в София, Пловдив и Търново, за създаване на "достъпни народни библиотеки", за "поощрение на родната литература и изкуство". Създадени са Художествената и Музикалната академии. Полагат се грижи за развитието на новата филмова индустрия, като е заснет филмът „Под старото небе“ по едноименната творба на Ц. Церковски. През 1921 г. Омарчевски внася в Народното събрание законопроект за правописна реформа, която е изготвена от акад. Александър Теодоров-Балан.

През 1922 г. , с окръжно №17743 от 28 юли, Омарчевски предлага на Министерския съвет да определи 1 ноември за Ден на народните будители. Според легендата идеята му била подсказана от обикновен селянин, който му написал в писмо, че трябва да отдаваме почит на "големите българи" - Левски, Ботев, Каравелов... "Те са ни спасили и направили народ, тях трябва да почитаме, от тях само ще се научим как да се оправяме сега и утре, ако дотрябва...". Всъщност, предложението е направено от група интелектуалци, сред които Станимир Станимиров, Александър Радославов, Димитър Лазов, проф. Беньо Цонев, Иван Вазов, проф. Любомир Милетич, д-р Михаил Арнаудов, д-р Филип Манолов, Христо Цанков Дерижан, проф. Иван Георгов, Стилиян Чилингиров, Адриана Будевска, Елена Снежина и др. Денят съвпада с църковния празник, на който се почита паметта на светеца Йоан Рилски Чудотворец. На 31 октомври 1922 г. е обнародвано постановление на Министерския съвет за обявяване на празника като „ден за отдаване на почит към паметта на големите българи, далечни и близки строители на съвременна България“. На 13 декември 19 ОНС приема Закон за допълнение Закона за празниците и неделната почивка, а указът е подписан на 3 февруари 1923 г.

През 1945 г. честването на празника е отменено от комунистическия режим, като с този акт новата тоталитарна власт се опитва да омаловажи значимостта на духовните будители на нацията и техния принос за развитието на българското общество.

От 1991 г. Съюзът на учените в България отбелязва Деня на народните будители и като Ден на българската наука, а с решение на Съюза на българските журналисти този ден става и Ден на българската журналистика. След дълго прекъсване, със Закона за допълнение на Кодекса на труда, приет от 36 ОНС, от 28 октомври 1992 г., се възобновява честването на празника.

Но кои са всъщност българските народни будители?

Морско

Здрависвам се с вълните -
нежност дива
и писъкът на чайките прегръщам.
Завърнах се, от изгрева попивам
най-южната си кръв, една и съща.

По пясъка събирам своята памет
и после в раковините я скривам,
защото аз на сушата съм няма
и само във морето се разливам.

Живея на брега, но в мен бушува
безгрижна, жизнерадостна, игрива,
засмяна същонст, вече я дочувам
и с люлката и песента се сливам.

Милена Филипова

Нощна пеперуда

Нощна пеперудо,
ще се опариш от цигарата ми.
Не се мами от лампата,
тя не е твоя пристан.
Тя само пали огън по дърветата,
настръхнали от любовта на вятъра.
Звездите също светят
и може би за тях мечтаеш,
подслонила крилетите си
под счупения покрив на мойто време.
Не искам сиво,
а ти си сива, нощна пеперудо.

Вяра Дамянова

На майка ми

Прохладна вечер е и в тъмнината
излива се кат из ведро дъжда.
Затворът вече спи, а в тишината
на капките се носи песента.

В килията лежим дванайсет души.
Мнозина спят, а аз, подпрял глава,
оглеждам се. Отсреща някой пуши,
не виждам кой, но все едно - тъга.

В последното писмо ми пишеш, майко,
че ти живееш в къщи сам-сама
в мизерия и скръб. О, колко жалко
човек да е без радости в света.

И аз те виждам в стаята ни малка
пред масата, притворила очи.
Сълзи текат и някаква писалка
ръката ти едва, едва държи.

Тогава беше мразовита зима -
Васильовден - из село веселби,
а ти тъгата си неутешима
записваше в писмото със сълзи.

Животът е такъв. Защо да плачем?
Ще ни олекне ли?... Недей скърби!
Навънка небосклонът пак е мрачен,
дъждът притихва, ала все вали.

И таз дъждовна вечер като всяка
по старому за нас ще отлети.
Ти пак със сълзи в стаичката, в мрака,
а аз - в затвора... Лека нощ... Прости!

Тодор Цанев

СЪСТОЯНИЯ - НОВО И ОРИГИНАЛНО!

Почти от два месеца на масата ми стои една
зелена папка, към която няколко пъти посягах, и...
пак изоставях...

Трудно ми е да си представя защо.

Съдържащото се в нея е озаглавено
„СЪСТОЯНИЯ“, под което, уж мирно, но загадъчно
стои уточнението „ХАЙГА“.

Разгърнах и прелистих редица тълковни, на
чуждите думи в езика ни, литературни и
философски речници и справочници, но не открих
никъде тази дума! Накрая се вгледах в самата ѝ
същина съдържащото на ръкописа и автора. И
разбрах, че напразно съм търсил, защото авторът
е поетесата Габриела Цанева...

Та Габриела е автор на няколко книги с поезия,
белетристика, романистика и публицистика, при
това, доказала се не само като образована
личност (тя е юрист и инженер-химик), но и като
талантлив творец, търсещ нови, най-съвременни
ракурси на своите светоусещания, особено в
поезията. Само преди две години тя издаде
стихосбирката „Искам себе си“, която нейният
рецензент (Георги Цанков) нарича „хайбун“ заради
композиционните ѝ особености редуване на
стихове и прозаични фрагменти, а аз защо се
стъписвам пред новата характеристика „хайга“ за
настоящата ѝ, още по-дръзка постъпка?

А това не се оказа толкова непонятно, защото
своите къси и задъхани констатации тя е и лично
илюстрирала с визуални живописни декорации,
съответстващи на казаното с думи.

Редактирал и рецензирал съм вече над
тридесет книги, предимно поезия и мемоари, но не
и като тази, като тези „Състояния“! Да си призная,
озовах се като в небрано лозе: Уж малки чепчици
грозде са окичили над стоте ѝ страници, но във
въздуха ѝ витае мирис на сладост, на
предчувствие за леещо се от дълбоки кани вино,
опиващо до замайване. И не можеше да не
изпадна и аз в такива „Състояния“, каквито със
сигурност са опивали и авторката, та е онагледила
своите къси текстове с някак си сладки
миниатюрни изваяния под всеки от тях. И ме
смайва внезапна мисъл: Ей така отдавна
трябваше да се пишат и издават стихосбирките,
текстът да е нарисуван, виден за всеки. Защото си
спомням, че като запитали един френски селянин
какво е това поет, той отговорил: Човек, който е
написал по средата на листа двусмислени
безсмислици!

И така, разбирам, че „хайга“ е дума-понятие,
хем родеещо се с лаконизма на „хайку“, хем
обогатено с изкуството на живописата, на пейзажа.
И може би това е един бунт на талантливия автор
срещу сковаността и догмата. А както е
всеизвестно, Габриела е бунтовно чедо българско
по родова традиция, фамилията ѝ е дала кръвна
жертва в борбата срещу червената тирания
(горянката Цветана Попкоева, сестра на баба ѝ), а
тя самата беше неотстъпно в редиците ни след
10.11.1989 г.

След всичко казано до тук, мисля, че е
достатъчно обосновано да приемем Габриела
като волнодумна „кръстница“ на демонстрираният
в тази стихосбирка начин, вид, метод, способ
„ХАЙГА“* И това нейно първопроходство, надявам
се, ще има в бъдеще и своите дръзки творци-
последователи.

Та ето и нагледното ѝ изражение:

СЛЕДИ ОТ СТЬПКИ

Градът заспива
призори, премигва със
окото на Луната...

* Според класическото определение „хайга“ е картина,
породена от конкретно хайку, или друга къса форма на
източната поезия - синтез на поетично чувство и визуален
образ. Традиционната японска хайга най-често е рисунка с
туш, съчетана с калиграфски изписан стих. В наши дни
художниците, изпълняващи хайга, използват основно три
категории техники - художествени творби, изпълнени с
класически изразни средства (рисунка с туш), дигитални
изображения и фотографии. В тази връзка терминът
„хайга“, използван като характеристика на настоящото
произведение е малко произволен, тъй като всички
илюстрации в него са изпълнени от автора на стиховете с
класически изразни средства, характерни за западната
живописна традиция. (Бел. на авт.)

Следи от стъпки
върху скреж. Бездомник ли?
Или денят е почнал?

И веднага озвездено небе над контурите
на съвременен град на фона на лунния диск!

Има нещо мило, фолклорно, сакрално в
„ГАЙДАРЯТ“ на следващите страници:

ГАЙДАРЯТ

Гайдарят свири.
Пет кучета го слушат
и сучат песен...

И един чудесно изваян гайдар и пред него,
в сънливо произволни пози петте кучета го
слушат сред дървета и трева, преграждаща
първия от втория стих:

Свири Гайдарят.
полето зеленее.
Кучетата спят -
сънуват небесните
сфери... Бяг...и - кръговрат...

С такава тиха, душехранителна
емоционалност е осеяна тази най-нова и
преоригинална, стихо-картинна книга на
поетесата Габриела Цанева, положила
началото на нов, съвременен в своето
собствено измерение жанр „хайга“ в нашата
литература (като изключим, че е имало и
други опити за подобен дизайн на книги, но
без необходимата вътрешна връзка и
усещане за цялостност и затова без успех).

Щастлив съм да констатирам, че за
разлика от тях, Габриела е съвместила в
една и съща книга писмословната си дарба
на лирик с богатия си усет на график...И това
не е стремеж към забележимост, а трезво
вникване в едно повсеместно вече явление,
което всички виждаме, но нито осъзнаваме,
нито констатираме! Та нали всекидневно, да
не кажа и всекинощно, ежеминутно, най-
комуникативните медии, телевизията,
интернет, т.нар. социални мрежи - фейсбук и
други, също, заедно с гласовития или
писмословен показ на фактите, събитията и
явленията от реалния свят, при всяка
възможност ги опредметяват и визуално.
Сега и те би следвало да назовават своя
метод с обобщената дума-понятие „хайга“,
един синтетичен жанр в художественото
творчество!

А всеки, който разтвори, прочете и
разгледа стихо-картинната книга
„Състояния“ на Габриела Цанева ще остане
трогателно доволен от докосването си до
сакралния, скрития свят на поетесата,
опредметен със словесни и визуални
образи.

Петко Огойски

НАРОДНИТЕ БУДИТЕЛИ

Всеки от нас носи в сърцето си името и образа на някои от тях и все пак...

Да започнем със Свети Иван Рилски, чийто празник не случайно е избран за ден на народните будители. Той е първият и най-значим български светец и отшелник, духовен водач и закрилник на българския народ в първите години след покръстването. Според легендата е живял по времето на княз Борис I, цар Симеон Велики и цар Самуил.

Традицията малко несправедливо прескача представителите на Охридската и Преславската книжовни школи, за да обърне внимание на онези личности, които оставят светлина в робския небосклон на българина. Сред тях изпъкват имената на патриарх Евтимий и неговите ученици и последователи от Търновската книжовна школа - Григорий Цамблак, един от най-значимите славянски църковни проповедници, писатели и химнографи, радетел за правописна и езикова реформа, Владислав Граматик, автор е преводач, съставител на сборници, с творчество, обхващащо над 4300 ръкописни страници, считан за един от ранните представители на сръбската литература, Константин Костенечки, който с творчеството си оказва дълготрайно влияние върху южнославянска литература и обучение, в които въвежда и древногръцки елементи в южнославянската философия и литература.

Иоасаф Бдински е пренася традицията на Търновската школа във Видин. В творчеството си дава ценни исторически сведения за живота на българското общество от края на XIV в., когато вече цялата страна е под турско владичество.

Димитър Кантакузин е български книжовник от втората половина на XV век, късен представител на Търновската школа, пише на български и гръцки. Стилът му е определен като емоционално лиричен.

Петър Богдан Бахшев или Бахшич е български католически архиепископ и книжовник. Автор е на първата история на България (написана век по-рано от Паисиевата) и е един от инициаторите на Чипровското въстание. Друг представител на българската католическа традиция е Петър Парчевич, наследник на стар чипровски род, който става български католически епископ.

Видни представители на Софийска книжовната школа от XVI век са Поп Пейо и Матей Граматик.

Може би най-тачените народни будители са представителите на ранното Възраждане - Паисий Хилендарски, Неофит Рилски и Неофит Бозвели. Авторът на „История славянобългарска“ е прието да се счита като основоположник на българското Възраждане. Канонизиран е за светец с писмен акт на Светия синод на Българската православна църква през 1962 г. Неофит Рилски е монах, учител и художник духовен стожер на просветното движение от първата половина на XIX век, а Неофит Бозвели е един от водачите на националното църковно движение от средата на века. Не можем да отменим д-р Иван Селимински, общественик и лекар, който превръща град Брашов център на българската революционно-просветна емиграция, както и братя Миладинови, които с труда "Български народни песни" (1861) фокусират общественото внимание върху безценните образци на народния гений. Сред будителите на народа са и революционерите Георги Раковски, Христо Ботев, Захари Стоянов, Любен Каравелов, Добри Чинтулов. Тези хора, освен с революционната си дейност, са известни и като хора на словото и духа. Особено е мястото на Васил Левски сред народните будители, около образа на който народната памет е създала ореол, по-светъл от ореола на светец.

Народни будители са и воеводите Стефан Караджа (Стефан Тодоров Димов) и Хаджи Димитър (Димитър Николов Асенов).

Наричан още приживе „патриарх на българската литература“ и един от идейните вдъхновители на деня на народните будители, Иван Вазов е също сред най-тачените от тях.

Но народни будители са не само видни исторически личности и творци. Народни будители са всички онези, които чрез своя ежедневен труд и дейност сеят семето на просветата и човеколюбието в душите на хората.

По повод обявяването на Деня на народните будители за общонационален празник, министър Стоян Омарчевски казва: „...първата наша грижа е да обърнем погледа на нашата младеж към всичко ценно и светло от нашето минало и да я приобщим към това минало, за да почерпи тя от него бодрост и упование, сила и импулс към дейност и творчество. Нашата младеж трябва да знае, че животът само тогава е ценен, когато е вдъхновен от идейност, от стремеж; само тогава животът е съдържателен и смислен, когато е обзет от идеализъм, когато душите и сърцата трептят за хубавото, националното, идеалното, а това е вложено в образите и творенията на всички ония наши деца, които будиха нашия народ в дните на неговото робство, които го водиха към просвета и национална свобода през епохата на възраждането и които му създадоха вечни културни ценности през неговия свободен живот... Министертството на народното просвещение определя деня 1 ноември, деня на св. Йоана Рилски за празник на българските будители, за празник, да го наречем, на големите българи, чрез който празник, уреден планомерно и системно, да се обединяват всички усилия в това направление, като тоя ден се превърне в култ на българския народен гений: отдавайки почит към паметта на народните будители, към ония, които като самоотвержени воини, водеха българския народ в миналото към просвета, към свобода, към култура, да вдъхновим младежта чрез техните светли образи към народни и културни идеали.“

Още една книга през 2013 година

Емил Цветков, в книгата си „Бележки по историята на село Селановци“, обобщавайки цялата палитра от развитието на своя роден край в дни на възход и падение, в разделите й „Обществено-политически живот“ и „Изявени селановчани“ е включил и съселянинът си Иван Селановски, без да го познава лично. За неговия живот и за дейността му е научил от архивите на Държавна сигурност.

Този труд на автора е една илюстрация на обективизъм, която не е осенена от политически подбуди и пристрастия. И накрая - завършва книгата си с вълнуващия акорд на звучния стих от Пламен Григоров „Със тебе пораснах и с теб остарях“.

ЛЗЗ

Тиха

Когато стрина Люба отвори вратичката на кошарата, в горния край на двора, видя я легнала на леда, изправила главичка, неподвижна като изваяна мраморна статуя, гледаше с малките си живи очички. Опитна овца беше майка й, но не можеше да я прикани под навеса, на сламата.

-Ще изстинеш, миличко - спусна се към току-що роденото агънце стрина Люба, взе го на ръце, прегърна го нежно, като малко дете. Рошеше козинката му - да го стопли и му се радваше с радостта на добър стопанин.

Така дойде на бял свят Тиха, любимата овца на стрина Люба и дядо Митю.

Сега тя щеше да става майка за първи път и лежеше на сухата слама, опънала четирите си крака и тежко, тежко дишаше.

-Ще умре добичето тюхкаше се дядо Митю.

-Няма да умре, толкова добичета съм изродила... и мисълта на стрина Люба секна. Нещо й подсказваше, че случаят е по-особен. Замисли се, после с резки движения стегна краищата на забрадката си и отсече Отивам за ветеринаря!

Не след дълго дойде ветеринарният лекар. Гледа овцата, въртя се край нея, пита за разни неща и накрая постави диагнозата. От сложните латински думи стрина Люба разбра само, че Тиха няма да може да роди.

-Как така няма да може да роди? възнегодува тя.

Ветеринарят продължи:

-Има един начин, прилагали сме го при такива случаи, но... Ако помогне добре, ако ли не... ще трябва да я заколите.

Започнаха да търкалят овцата напред-назад, разтриваха я, превъртаха я бързо, рязко, но резултат нямаше.

-Това е. Утре ще намина... - каза лекарят и си тръгна.

Стрина Люба остана край Тиха. Наведена над нея, майчински започна да я теши, а тя я гледаше с молещи очи и пшкеше мъчително.

Дядо Митю се шураше из къщата, точеше ножовете, приготвяше това-онова и пак се връщаше в кошарата. Двамата стопани чакаха да стане чудото, а то не стана нито през нощта, нито на другия ден.

По някое време се завъртя и ветеринарният лекар. Като видя мъката в очите на стрина Люба рече:

-Изчакайте, не я колете още... Овцата няма да умре, имало е случаи, когато плодът се калцира в утробата и есента, когато я заколят като ялова, намират го в нея...

Вярно или не, стопаните повярваха, дядо Митю остави ножовете. А времето се мръщеше, прехвъркваха снежинки, които се превръщаха в едри парцали и старателно постилаха земята с бяла пелена.

-Ще отида за светена вода - рече стрина Люба и хукна към църквата.

Там падна пред иконата на Богородица и дълго се моли първо за Тиха, после за децата и внуците, за мъката по света...

Когато донесе светената вода, родилката беше станала, въртеше се върху сламата и ровеше с предни крачета. Старата жена я поръси, благослови я, но овцата пак се тръшна и запъшка още по-тежко. „Свят ден е днес, утре е Коледа, на този ден се ражда само добро.“ - мислеше си стрина Люба, докато угрижено се прибираше към къщи, за да приготвя Бъдни вечер.

Навън снегът се усиливаше, а дърветата се гиздеха с пухкав сняг. Комините на къщите наложиха бели калпаци, свечеряваше се. Котката звучно мъркаше пред запалената печка, телефонът звънна децата се обадиха от града и пожелаха весело прекарване на празниците, те щели да посрещат Коледа с приятели. Родителите им благодариха, после дълго мълчаха, а зад това мълчание се криеше мъдра философия - да се усмихват и прощават.

Коледната нощ дойде и отмина - ослепителна и бяла.

В синкавото утро стрина Люба чу гласа на дядо Митю откъм кошарата. Какво той викаше, тя не разбра, но хукна през преспите, обула големите гумени галоши на босо. Преспеният сняг спъваше движенията й, снежинките, паляви и игриви, влизаха в устата й, пареха в очите й, влитаха се в косите й.

Едва влезе в кошарата и пред нея се просна полуживо шарено агънце. Стрина Люба клекна пред новороденото и избърса муцунката му. Усети с пръстите си как дойде животът. После подсуши със слама телцето и го остави до Тиха.

-Живо ли е? питаше нетърпеливо дядо Митю.

-Живо, живичко, женско възбудено говореше стрина Люба и докато се суетеше над агънцето, дойде другото, мъртвото, което беше предизвикало тревогата.

Новороденото се размърда, мъчеше се да се изправи на краката си, а те се огъваха и не го държаха. Стрина Люба го подсука пак под Тиха, изправи се до дядо Митю и двамата дълго гледаха майката и детето и се радваха.

В борбата между живота и смъртта бе победил ЖИВОТЪТ.

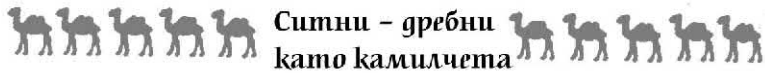

Със тебе пораснах и с теб остарях.
Най-важната истина тук открих.
Не знам дали да обичам в грех,
но ти си за мен съкровеният спех.

И всичките пътища водят към теб.
Към гроба на майка ми там запуснах.
При тебе се връщам аз, мое село,
със много любов и с малко печал.

Пламен Григоров

Цена 15 лв.

Прокоба

В една работна нощ, в кабинета на Премиера, имало дълго заседание, с много въпроси за разрешаване. Към полунощ умората станала толкова голяма, коалиционните партньори задрямали. Още непритворил зачервени очи, г-н Премиерът засънува, че със служебната кола пътува заедно с всички от стаята... към Рая.

Ето, приближават Райската порта, а свети Петър им вдига стоппалката и вика:

- За къде сте се разбързали? Тук е последната спирка!

- Идваме на посещение в Рая. Ние сме български депутати, значи най-добрите в света, съответно с най-голям имунитет и никой не може да ни спре. Хайде, отворяй вратата! - нарежда Волен, изпъчва се, но...

- Тук не става така. Трябва да ви проверя, да не сбъркам... току-виж сте осквернили Божия дом. - казва светията и започва да рови в дебелия си тефтер с добрите дела и греховете.

Премията лист след лист, намества си очилата, търси нещо като за Рая, ама уви!!!

През това време депутатите тъпчат на място и пуфтят, че ще закъснеят за заседанието в Парламента, а без тях няма да има кворум и значи - лошо.

Продават се, мамо...

Осъвременена народна песен

Продават се мамо, белите манастири,
продават се, мамо, белите къщи високи
белите къщи високи, с големите двори широки!

Продават ги, мамо,
белокосите старици
за ситни-дребни парици!

Припев: Ех, село, село, пусто опустело!

Аранжирал дядо Танас Козбунарски

Съчувствие

Бедна моя сатира!
Кашляща и грапава!
Цял живот си патила:
гладна, боса, дрипава.

Стига си се мръщила,
жлъчно критикувала,
подкупи си връщала,
вечно негодувала...

Я погледай одата!
Как живее сладко тя,
че във крак със модата
кичи шефове с цветя.

Дяволски са хората,
С толкоз недостатъци:
с мед те хранят одата,
тебе със отпадъци.

В служба все на правдата,
Винаги обречена?
Кой ли ден със брадвата
ти ще си посечена?...

Народна песен 21 век

-Генчо, мале, краде
и на Пенча даде.

Пенчо мале, краде
и на Генча даде!

Братя ли са мале,
братя ил, роднина?

-Не са братя синко,
нито са роднина,
ами най-са, синко,
тайничка комбина...

Смяна на поколенията

Старото вече умира,
младото все емигрира!
В тебе, Родино, остана
старата българска слава.
Вятърът тежко ще вее -
български песни да пее...

Христо Ангелов

ДАРТЕЛИ:

През 2013 година в-к „Литературно земеделско знаме“ стигна до читателите си благодарение на даренията на земеделци емигранти, на членовете на УС на БЗНС, избрани от 36 конгрес, както и на:

Стоян Колдов, Цветана Кръстева, Йордан Цветков, Вене Рангелов и други, които не пожелаха да споменем имената им

Благодарим ви, скъпи приятели!

Възкресение

на моя Съюз вечен
ще служи верен му до гроб!!!

След толкоз мъки и страдания,
възкръсна Земеделския съюз.
Сега заканват се с послания -
един предател и един мелюз.

Земеделците през вековете
водихме битки не една и две.
Падахме. Бяхме по върховете.
Щом трябва - почваме от „А“ и „Бе“!

И нека това зло безчовечно
да бъде за урок на всички нас!
Тъй Съюзът ще пребъде вечно,
а химна пак ще пеем в един глас!

Васил Калфов

Брой 1 (13) за 2014 година ще бъде отпечатан благодарение на нашите читатели:

Тома Георгиев от с. Чавдар,
Софийско - 20 лева

Георги Козарев от гр. Пазарджик
- 50 лева

Живка Танчева от гр. Бяла
черква, Великотърновско - 20
лева

Новата управа

И тези ще си оберат крушите -
когато си натъпчат яко гушите.

Конкурс

Най-експерти са експертите
на партията верните.

При протестиращите

Силно вика един господин,
демократ е явно, тъмносин.
- Провокатор! - викнаха внедрените
И прибраха го човека в Меверето
за „съвети нежни“ във мазето.

Таралежа

Ще има ли и други броеве на „Литературно земеделско знаме“ през 2014???

За дарения и абонамент, свържете се с редакционната колегия:

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

редактори:

Габриела Цанева
Иван Селановски
Кирил Назъров
предпечат: gabrielle

контакти:

София, 1000,
бул. „Дондуков“ №38;
litzemedelsko_zname@mail.bg

интернет:

litzemedelskozname.free.bg
litzemedelskozname.blogspot.com
litzname.blog.bg

